

— Славата не храни човѣка.

— Но тя храни душата на човѣка и азъ чувствувамъ, че не мога безъ слава. Ако не я постигна, тогава нѣма да се върна тукъ. Юда знае вече, какъ да се справи съ живота. Азъ решихъ, татко, и никой не може да ме спре.

— Ще се помжча да те спра.

— Татко, азъ те уважавамъ, но сега нѣма да те послушамъ. Сѣкашъ чувамъ, че Този човѣкъ ме зове и азъ съмъ се родилъ, изглежда, за да бжда при Него. Ще Го търся и ще Го намѣря, всичко ще употребя, за да ме вземе съ Себе Си. Азъ вѣрвамъ, че единъ день ще чуешъ за мене. Знай, че въ Кариотъ азъ ще дойда само като великъ и известенъ човѣкъ,

Минаха три години. До селото идваха вести, че Юда е станалъ единъ отъ най-близките на появилия се пророкъ.

Телимъ Бенъ Худо слушаше всичко това и често въ него се пораждаха надежди, че Юда действително ще стане славенъ, както желаше. Съселянитъ му го ограждаха съ внимание и още по-голѣма почитъ, защото всички повѣрваха, че явлиятъ

се пророкъ е Месия и Юда ще сподѣли славата му на царь юдейски.

Но единъ день въ селото достигна страшна новина. Пророкътъ билъ предаденъ на еврейскитъ първенци въ Иерусалимъ отъ Юда и разпнатъ на кръстъ. Билъ обвиненъ въ богохулство. А Юда се обѣсилъ въ околноститъ на свещения градъ.

Не изтрая Телимъ Бенъ Худо. Залезътъ на слънцето въ този день завари неговото безжизнено тѣло.

Йорд. п. Илиевъ